

bez újmy svých povinností. Neukládá ani advokátovi za povinnost, by byl v kanceláři denně přítomen, podle § 14 adv. ř. nutno ohlásiti teprve delší nepřítomnost, vyžadující trvalou substituci, a nepotřebuje advokát dovolené k delší nepřítomnosti. Nelze seznati, proč by obviněný, když dojíždí několikrát za týden do S., nemohl míti všechny věci svěřené jeho kanceláři v ustavičné a takové patnosti, by sám mohl rozhodnouti o všech potřebných opatřeních a nésti za ně plnou zodpovědnost. Tomu-li tak, není překážky, by jednotlivými úkony bez ohledu na jejich množství nepověřoval svého za tím účelem přijatého a placeného koncipienta, zvláště když tento má plné trestní substituční oprávnění a jako bývalý soudce jest obeznámen s úřadováním u soudu. Výrok, že obviněný přenechal provoz advokacie převážně svému koncipientovi, nemá ve zjištěních kárné rady, ani v provedených důkazech opory.

Čís. 28 dis.

Okolnost, že obsílka ke kárnému líčení nebyla obviněnému řádně doručena, není důvodem obnovy řízení (§ 59 kárn. stat., § 353 tr. ř.); zmatečnost tím založená se zhojí, nebyla-li včas vytknuta a žádáno o zrušení nálezu.

(Rozh. ze dne 25. března 1927, Ds I 5/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud druhé stolice v advokátních kárných věcech nevyhověl, vyslechnuv generální prokuraturu, stížnosti obviněného do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 17. ledna 1927, jímž byla zamítnuta jeho žádost o obnovu kárného řízení.

D ů v o d y:

Obviněný žádá o obnovu kárného řízení, skončeného zdejšími rozhodnutími ze dne 28. února 1922, j. č. Ds I 10/21, z důvodu, že nebyl řádně obeslán a nemohl proto přijíti ke druhému ústnímu jednání před kárnou radou dne 7. března 1921, při němž byl vydán odsuzující, nejvyšším soudem potvrzený nálezu. Podle § 59 kárného statutu a § 353 tr. ř. jest obnova řízení z tohoto důvodu nepřípustná. Obviněnému neděje se zamítnutím jeho návrhu křivda. Nelze sice vyvrátiti jeho tvrzení, že nedostal obsílky, třeba byla podle spisů dne 26. února 1922 vypravěna, a nemůže býti pochybnosti ani o tom, že, nebyl-li obviněný řádně předvolán, byly ústní líčení i nálezu při něm vydaný zmatečné, leč zmatečnost ta byla zhojena, poněvadž obviněný ji včas a přípustným způsobem nevytkl a nežádal o zrušení nálezu a o položení roku k novému ústnímu jednání. V odvolání proti nálezu podotkl ovšem po stránce formální, že »mu nebyla poskytnuta možnost, by při novém ústním jednání mohl na pravou míru uvéstí výsledky výslechu svědků, jak to předpisují

§§ 35—37 kárného řádu«, neprovedl však toto, samo o sobě tehdy nerosozumitelné tvrzení, věnoval všechny své ostatní vývody obsahu nálezu a nenavrhl, by nález byl zrušen, nýbrž jenom, by nález byl změněn a on úplně osvobozen. Uváží-li se, že stěžovateli jako bývalému soudci a jako advokátu musily býti známy význam a následky zmatečnosti, způsobené nedostatkem řádného předvolání, nemůže ani nyní tehdejší jeho postup býti vyložen jinak, než, že si byl vědom toho, že nové ústní líčení nemůže již nic podstatného změnit na skutkových výsledcích prvního, odročeného líčení, při němž byl přítomen a přednesl svou obhajobu, tím méně na výsledku přísežných svědeckých výslechů, provedených mezi prvním a druhým ústním líčením, že rozhodnutí závisí již jenom na posouzení jeho dílem doznaného, dílem svědky dosvědčeného jednání, a že proto případné zrušení nálezu a nové ústní líčení by nemělo vlivu na konečný výsledek kárného řízení. Očekáváje, že obrana ve věci samé dostačí k osvobození Nejvyšším soudem, neuplatnil stěžovatel zmatečnost nálezu, a nemůže nyní, když byl ve svém očekávání zklamán, již napravit, co tehdy zanedbal. Stížnosti musil býti proto odepřen úspěch.

Čís. 29 dis.

Porušení povinností povolání, nezodpověděl-li advokát úmyslně dopisy předsednictva kárné rady advokátní komory a nedostál slibu, že předloží určité doklady (ve své kárné věci).

(Rozh. ze dne 25. března 1927, Ds II 9/26.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 4. června 1926, pokud jím byl odvolatel uznán vinným přečinem porušení cti a vážnosti stavu, a kárný nález v napadené části potvrdil s tím, že čin, jímž byl odvolatel uznán vinným, nezakládá přečin porušení cti a vážnosti stavu, nýbrž přečin porušení povinností povolání.

D ů v o d y:

Obviněný nebyl odsouzen proto, že nevyhověl žádosti, pokud se týče vyzvání předsednictva kárné rady z 19. listopadu, 3. a 14. prosince 1925 a ze dne 30. dubna 1926, by ve lhůtách jemu uložených předložil spisy a doklady, vztahující se na kupní smlouvy, ohledně nichž bylo proti němu zavedeno kárné řízení pro průtahy při jich provádění, nýbrž proto, že nechal dopisy předsednictva kárné rady úmyslně nezodpověděny a že mimo to nedostál svému slibu v podání ze dne 16. dubna 1926, že žádané doklady předloží do osmi dnů. Jeví se proto bezpředmětnými úvahy, jimiž odvolatel doličuje jednak, že práva, vytčená